

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobkyně: **Mgr. Ing. P. H.**, IČO X
sídlem X
insolvenční správce dlužníka H. T. CZ, s. r. o.
sídlem L. 667/72, X O.

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 4. 2021, č. j. X, ze dne 13. 4. 2021, č. j. X, ze dne 14. 4. 2021, č. j. X, ze dne 14. 4. 2021, č. j. X a ze dne 21. 4. 2021, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně jako osoba s dispozičním oprávněním k majetkové podstatě dlužníka se podanými žalobami domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 13. 4. 2021, č. j. X, ze dne 13. 4. 2021, č. j. X, ze dne 14. 4. 2021, č. j. X, ze dne 14. 4. 2021, č. j. X a ze dne 21. 4. 2021, č. j. X, kterými byla zamítnuta odvolání dlužníka a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 3. 5. 2019, č. j. X, jímž správce daně zamítl žádost dlužníka o vrácení přeplatku na dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), vzniklého v důsledku realizace daňových exekucí, ve výši 2 139 383,72 Kč, ze dne 3. 5. 2019, č. j. X a ze dne 11. 12. 2019, č. j. X, jimiž správce daně zamítl žádosti dlužníka o vrácení úroku z nadměrného odpočtu za zdaňovací období listopad 2012 v částce 4 177 870 Kč, ze dne 11. 12. 2019, č. j. X, jímž správce daně zamítl žádost dlužníka o vrácení nadměrného odpočtu za zdaňovací období srpen 2013, ve výši 4 538 656 Kč, ze dne 11. 12. 2019, č. j. X, jímž správce daně zamítl žádost dlužníka o vrácení úroků z nadměrných odpočtů za zdaňovací období únor 2013 a březen 2013, ve výši 64 167 845,22 Kč, ze dne 3. 5. 2019, č. j. X a ze dne 11. 12. 2019, č. j. X, jimiž správce daně zamítl žádosti dlužníka o vrácení nadměrného odpočtu za zdaňovací období únor 2013, březen 2013 a srpen 2013 ve výši 31 644 014 Kč a za zdaňovací období únor 2013 a březen 2013 ve výši 70 629 148 Kč.
2. Žalobkyně namítá, že insolvenční dlužník má nárok na vyplacení vratitelných přeplatků z neoprávněného jednání správce daně, který správce daně odmítl vyplatit s odkazem na usnesení vydané Krajským soudem v Brně č. j. 69 T 3/2019, který v trestní věci mimo jiné obviněného dlužníka rozhodl o zajištění částky ve výši 150 321 576,67 Kč na účtu č. X u České národní banky (dále jen „usnesení o zajištění“). Takto zajištěná částka není žádným způsobem spojena s nárokem na vyplacení úroků z neoprávněného jednání správce daně. Zajištěné prostředky musí mít dle názoru žalobkyně minimálně znak předpokládaný zákonem, tedy se musí jednat o částku, která může být výnosem z trestné činnosti. Požadované přeplatky nemají a nemohou mít znak původu v trestné činnosti, neboť se jedná o částku přiznanou podle podmínek zákona v souvislosti s daňovým řízením. Žalobkyně se rovněž domnívá, že v odůvodnění usnesení o zajištění je zajištěná částka vztahována k nároku na výplatu nadměrného odpočtu u daně z přidané hodnoty, a nikoli na jiné nároky.
3. Žalobkyně dále uvedla, že z rozhodnutí správce daně ani žalovaného není zřejmé, zda se finanční prostředky představující nárok dlužníka nacházejí na účtu správce daně dotčeného usnesením o zajištění. Z obsahu spisu a výpisu z osobního daňového účtu dlužníka plyne, že správce daně částku nárokovanou v současném řízení na účet nepřipsal. Na účtu podléhajícím zajištění tedy nikdy nebyl a není evidován daňový přeplatek z titulu neoprávněného jednání správce daně. Dle žalobkyně tedy nemohli být správce daně a žalovaný vázání usnesením o zajištění, pokud není zřejmé, že se dané finanční prostředky nacházely na dotčeném účtu. Dále uvedla, že zvolený postup měl vést ke zvýhodnění jednoho z věřitelů dlužníka. Žalovaný měl dle žalobkyně porušit zásadu dvojinstančnosti řízení, když zamítl odvolání dlužníka ve věci úroků z nadměrného odpočtu za únor 2013 a březen 2013, aniž by správce daně tento nárok posoudil. Zároveň měl žalovaný pochybit, když druhé odvolání proti rozhodnutí o nevrácení přeplatku, nadměrného odpočtu za únor 2013 a březen 2013, nezamítl z důvodu předčasnosti.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný se odkázal na text napadených rozhodnutí jako součást svého vyjádření k žalobě. Dále upozornil na skutečnost, že ani žalovaný, ani správce daně neměli žádný prostor pro uvážení, zda vyhoví žádosti dlužníka o vrácení

tvrzených přeplatků, specifikovaných v jednotlivých žalobách, neboť byli vázáni usnesením o zajištění. V usnesení o zajištění označený účet představuje účet správce daně vedený u České národní banky pro účely daně z přidané hodnoty. To znamená, že na tento účet správce daně přijímá všechny platby daně z přidané hodnoty a z tohoto účtu též správce daně provádí všechny související platby, tedy i výplatu úroků z neoprávněného jednání správce daně v souvislosti s daní z přidané hodnoty či jejím příslušenstvím.

5. Ze správního spisu krajský soud mj. zjistil, že dne 12. 2. 2019 byla správci daně doručena žádost dlužníka o vrácení přeplatku dle § 155 odst. 2 daňového řádu ve výši 10 979 693 Kč, nadměrného odpočtu za zdaňovací období únor 2013, ve výši 16 125 698 Kč, nadměrného odpočtu za zdaňovací období březen 2013 a ve výši 4 538 656 Kč, nadměrného odpočtu za zdaňovací období srpen 2013. Celkem tedy daňový subjekt žádal o vrácení částky 31 644 047 Kč. Správce daně žádosti daňového subjektu o vrácení přeplatku nevyhověl, o čemž vydal dne 3. 5. 2019 dvě výše uvedená rozhodnutí. Následně bylo dne 1. 10. 2019 správci daně doručeno podání dlužníka označené jako „Výzva k zaplacení“, kterou se dlužník domáhal vrácení vratitelného přeplatku v tvrzené výši 150 427 084,21 Kč, jenž měl celkem vzniknout dlužníkovi v důsledku zrušení platebních výměrů a dodatečných platebních výměrů. V dlužníkem požadované částce 150 427 084,21 Kč byly nyní projednávané nároky (řešené v napadených rozhodnutích) zahrnuty do výše 145 172 430,21 Kč. Správce daně o těchto nárocích rozhodoval jednotlivě ve výše specifikovaných rozhodnutích vydaných dle § 155 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v rozhodném znění (dále jen „daňový řád“), mj. s odkazem na usnesení o zajištění.
6. Proti prvostupňovým rozhodnutím správce daně podal dlužník odvolání. V odvolání brojil proti tomu, že usnesení o zajištění nemůže blokovat nárok na vyplacení přeplatku na dani, když závěr, že by se mohlo jednat o výnos z trestné činnosti, je nesmyslný. Dále namítl, že tímto postupem správce daně zvýhodňuje své postavení v insolvenčním řízení. O odvolání proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný napadenými rozhodnutími, v nichž se ztotožnil se závěry rozhodnutí správce daně.
7. Z usnesení o zajištění soud zjistil, že dne 23. 9. 2019 došlo podle § 79a odst. 1 zák. č. 141/1961 Sb., trestního řádu (dále jen „trestní řád“) k zajištění finančních prostředků ve výši 150 321 576,67 Kč na účtu č. X u České národní banky. Z odůvodnění usnesení se podává, že zajištěné prostředky souvisí s rozsáhlou trestnou činností dlužníka, který se měl spolu s dalšími obviněnými dopustit zvláště závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a povinné obdobné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku, a to v období od 17. 5. 2012 do 21. 10. 2013 (dále jen „předmětné období“). U zajištěných prostředků je důvodné podezření, že představují výnos z trestné činnosti, když se jedná o nárok na vrácení nadměrného odpočtu DPH za předmětné období.
8. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas, přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Předně krajský soud konstatuje, že aktivní legitimace žalobkyně k podání žaloby vyplývá z Usnesení Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci, ze dne 7. 9. 2020, č. j. KSOL 10 INS 17564/2016-B-469, kterým byla reorganizace dlužníka přeměněna v konkurs. Žalobkyně jako insolvenční správkyně dlužníka tak nabyla dispoziční oprávnění k majetkové podstatě dlužníka v souladu s § 229 odst. 3 písm. c) zákona č. 182/2006 Sb., insolvenčního zákona, ve znění pozdějších předpisů. Žalobkyně navazuje na předchozí

argumentaci dlužníka v daňovém řízení a tvrdí, že nezákonnými rozhodnutími žalovaného je krácena majetková podstata dlužníka.

10. Mezi stranami je nesporné, že dne 23. 9. 2019 došlo na základě usnesení o zajištění v souladu s ust. § 79a odst. 1 trestního řádu k zajištění finančních prostředků dlužníka ve výši 150 321 576,67 Kč na účtu správce daně.
11. Dle ust. § 79a odst. 1 trestního řádu platí, že *Nasvědčují-li zjištěné skutečnosti tomu, že určitá věc je nástrojem trestné činnosti nebo výnosem z trestné činnosti, může předseda senátu a v přípravném řízení státní zástupce nebo policejní orgán rozhodnout o zajištění takové věci. Policejní orgán k takovému rozhodnutí potřebuje předchozí souhlas státního zástupce. Předchozího souhlasu státního zástupce není třeba v naléhavých případech, které nesnesou odkladu. Policejní orgán je v takovém případě povinen do 48 hodin své rozhodnutí předložit státnímu zástupci, který s ním buď vysloví souhlas, nebo je zruší. Proti rozhodnutí o zajištění je přípustná stížnost.*
12. V souladu s § 79f trestního řádu má osoba, již byla věc zajištěna, právo kdykoliv po právní moci usnesení o zajištění žádat o zrušení nebo omezení zajištění.
13. Současně dle § 79e odst. 1 trestního řádu dále platí, že *právní jednání učiněné osobou, vůči níž směřují zákazy uvedené v rozhodnutí o zajištění, v rozporu se zákazy v něm uvedenými, je neplatné; o tom je třeba tuto osobu poučit. Soud k neplatnosti přihlédne i bez návrhu.*
14. Jak vyplývá z nálezu sp. zn. III ÚS 2218/20 ze dne 20. 1. 2021 jsou to v první řadě orgány činné v trestním řízení, jejichž úkolem je posoudit ústavnost (zákonnost) použití zajišťovacích nástrojů v trestním řízení. Oprávněnost úkonů v rámci konkrétního trestního řízení je v první řadě posuzována v rámci soustavy orgánů činných v trestním řízení, a to tak, aby v případě pochybení mohly zjednat nápravu již na této úrovni. Ty musí při znalosti skutkových okolností v dané fázi trestního řízení posoudit, zda další trvání zajištění je opatřením nezbytným pro dosažení účelu trestního řízení a zda např. tohoto účelu nelze dosáhnout jinak, a to ani při vynaložení veškerého úsilí a prostředků ze strany orgánů činných v trestním řízení (srov. např. nálezy sp. zn. II. ÚS 642/07 ze dne 30. 1. 2008 či nálezy sp. zn. I. ÚS 818/20 ze dne 21. 7. 2020).
15. S ohledem na výše uvedené lze tedy uzavřít, že proti zajištění finančních prostředků je třeba brojit v rámci trestního řízení za použití nástrojů, které dlužníkovi umožňuje použít trestní řád, tedy v první řadě stížností ve smyslu § 79a odst. 1 trestního řádu a dále pak žádostí o omezení či zrušení zajištění ve smyslu § 79f trestního řádu.
16. Lze tedy přisvědčit závěru žalovaného, že žalovaný i správce daně byli vázáni usnesením o zajištění. Jelikož zajištění finančních prostředků v době doručení výzvy k zaplacení správci daně stále trvalo, bylo povinností správce daně i žalovaného v souladu s § 79e odst. 1 trestního řádu respektovat usnesení o zajištění a tedy nevyhovět dlužníkovi výzvě k zaplacení v souladu s usnesením o zajištění.
17. Pokud jde o námitku žalobkyně, že zajištěné prostředky nemohly představovat výnos z trestné činnosti, ani tato není důvodná. Z usnesení o zajištění je zřejmé, že zajištěny mají být veškeré finanční prostředky dlužníka až do výše 150 321 576,67 Kč na určeném bankovním účtu správce daně, který slouží pro příjem a odesílání veškerých plateb souvisejících s DPH. Finanční prostředky jsou věci genericky určenou, nemůže tak obstát ani argumentace žalobkyně, že zajištěné prostředky nejsou tytéž prostředky, co mají být dlužníkovi vyplaceny. Soud k námitce, že se žalovaný usnesením o zajištění neřídí a

přeplatky vypořádává i po jeho vydání, konstatuje, že do konkurzní podstaty mohou být žalovaným vydány přeplatky nad rámec zajištěné částky a přeplatky, které vznikly později, což žalobkyně nijak dále nerozporovala.

18. Ze správního spisu dále soud zjistil, že výše uplatněných nároků dlužníka, o nichž žalovaný rozhodoval v napadených rozhodnutích, zcela odpovídá výši potenciálních nároků dlužníka, tak jak ji vyčíslil správce daně v podnětu k vydání trestněprávního zajištění, a prostředky nad rámec tohoto vyčíslení vydal do konkurzní podstaty. Jak vyplývá ze správního spisu a rozhodnutí žalovaného, vratitelný přeplatek vzniklý v důsledku realizace daňových exekucí byl reflektován co do 1 658 910,99 Kč, neboť vymožená částka ve výši 480 472,73 Kč byla převedena na úhradu nedoplatku na dani a nejedná se o vratitelný přeplatek. Žalobkyně ani dlužník tuto skutečnost v průběhu daňového řízení nijak nerozporovali, přičemž v druhé žádosti o vrácení přeplatků ze dne 1. 10. 2019 již dlužník požadoval z tohoto titulu shodně částku 1 658 910,99 Kč. Krajský soud v Brně poté zajistil peněžní prostředky právě do výše uvedené v podnětu správce daně. Není tedy pochyb, že nyní projednávané nároky na vrácení přeplatku na DPH byly zahrnuty v celkové částce zajištění 150 321 575,67 Kč.
19. Žalobkyně dále namítla, že finanční prostředky nebyly na zajištěném účtu připsány, a že existuje více účtů, na nichž správce daně eviduje finanční prostředky daňového subjektu. Žalobkyně k uvedenému závěru dospěla na základě toho, že dne 8. 6. 2021 obdržela podrobný výpis z pohybů na osobním daňovém účtu dlužníka a současně i potvrzení o stavu osobního daňového účtu dlužníka, jejichž konečné zůstatky měly být ve vzájemném rozporu. Dle žalobkyně pak uvedený rozpor způsobuje naprostou zmatečnost a nepřezkoumatelnost evidence daní a tím i napadených rozhodnutí. Krajský soud napadená rozhodnutí neshledal zmatečnými ani nepřezkoumatelnými. Žalovaný uvedl, z jakých podkladů vycházel, napadené rozhodnutí jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti a žalovaný své úvahy řádně odůvodnil. Otázka správnosti daňové evidence či podkladů, na základě kterých žalovaný rozhodoval, nebyla předmětem sporu ve správním řízení, stejně jako použití plateb. Dle § 75 odst. 1 s. ř. s. je pro přezkum napadeného rozhodnutí rozhodný právní a skutkový stav, který tu byl v době jeho vydání, přičemž žalovaný neměl v době vydání napadených rozhodnutí pochybnosti o výši finančních prostředků dlužníka. Žalobkynin tvrzený rozpor daňové evidence s položkovým výčtem ze dne 8. 6. 2021 (zejména pro nepřehlednost položkového výčtu) tak nemůže mít vliv na zjištěný skutkový stav a zákonnost napadených rozhodnutí, neboť se jedná o skutečnost, která nastala až po jejich vydání. Žalobní námitky jsou také v tomto směru nedůvodné.
20. Pokud žalobkyně u dnešního jednání uvedla, že se částky z napadených rozhodnutí neodrážejí na osobním daňovém účtu úpadce, nelze takové námitce přisvědčit, neboť tuto skutečnost ničím, kromě položkového výčtu vydaného *ex post*, nedokládá.
21. Krajský soud v souladu s žalovaným konstatuje, že rozhodnutím žalovaného ve věci úroků ze zadržovaného nadměrného odpočtu za zdaňovací období únor 2013 a březen 2013 nebyla porušena zásada dvojinstančnosti řízení. Správce daně zamítl žádost dlužníka z důvodu, že daň nebyla dosud stanovena a zároveň z důvodu, že je zde usnesení o zajištění, které brání dispozici s uvedenou částkou. V průběhu odvolacího řízení došlo k vydání platebních výměrů uvedených nadměrných odpočtů a úroků z nich plynoucích, nicméně žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl ke správnému závěru, že uvedené

přeplatky nelze vydat právě pro existenci usnesení o zajištění. Námitka žalobkyně, že žalovaný rozhodoval o nároku, který správce daně neposuzoval, je tak zjevně nedůvodná.

22. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný neměl ve věci dvou různých odvolání proti rozhodnutím o žádostech o vrácení přeplatku, nadměrných odpočtů za únor 2013 a březen 2013 rozhodovat společným rozhodnutím. Ze správního spisu vyplynulo, že žádosti o vydání přeplatku, nadměrného odpočtu za totožné období byly podány téměř s desetiměsíčním rozestupem a dlužník požadoval vyplatit za toto období různé částky. O každé z těchto žádostí bylo rozhodnuto prvostupňovým orgánem odděleně, nicméně žalovaný v souladu se zásadou hospodárnosti daňového řízení spojil řízení o odvolání proti těmto rozhodnutím a následně obě tato odvolání zamítl. Žalobkyně *de facto* tvrdí, že druhé odvolání dlužníka mělo být zamítnuto z jiného důvodu a žalovaný pochybil, když meritorně rozhodoval dvakrát o stejném nároku. Krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou., neboť taková vada nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
23. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobkyni, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 18. ledna 2022

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu